VENDIM
Nr. 19, datë 2.4.2012

NË EMËR TË REPUBLIKËS SË SHQIPËRISË

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, e përbërë nga:

Bashkim Dedja	Kryetar i Gjykatës Kushtetuese		
Vladimir Kristo	Anëtar i	“	“
Xhezair Zaganjori	Anëtar i	“	“
Petrit Plloçi	Anëtar i	“	“
Vitore Tusha	Anëtare e	“	“
Sokol Berberi	Anëtar i	“	“
Fatmir Hoxha	Anëtar i	“	“
Altina Xhoxhaj	Anëtare e	“	“
Admir Thanza	Anëtar i	“	“

me sekretare Enina Mullaj, në datën 15.9.2011, mori në shqyrtim në seancë gjyqësore me dyer të mbyllura çështjen nr. 29/7 Akti, që i përket:

KËRKUES: Ilir Velo, i përfaqësuar nga avokati Artan Hoxha, me prokurë.

SUBJEKT I INTERESUAR: Prokuroria e Përgjithshme, e përfaqësuar nga prokuror Hysen Keta, me autorizim.

OBJEKTI: Shfuqizimi si antikushtetues i vendimit nr. 26, datë 1.12.2006 të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Fier, i vendimit nr. 173, datë 18.5.2007 të Gjykatës së Apelit Vlorë dhe i vendimit nr. 588, datë 19.12.2008 të Kolegjit Penal të Gjykatës së Lartë.

BAZA LIGJORE: Nenet 18/2, 27,30,32/2,42/2 dhe 131/f të Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë; neni 6, 14 dhe Protokolli 12 i Konventës Europiane të të Drejtave të Njeriut.

GJYKATA KUSHTETUESE,

pasi dëgjoi relatorin e çështjes Admir Thanza; përfaqësuesin e kërkuesit që kërkoi pranimin e kërkesës, përfaqësuesin e subjektit të interesuar që kërkoi rrëzimin e kërkesës dhe pasi shqyrtoi çështjen në tërësi,

VËREN:

I

Rrethanat e çështjes

1. Bazuar në dosjen gjyqësore, rezulton se në datën 26.3.2006 i mituri V.GJ., në prani edhe të prindërve të tij, ka bërë kallëzim tek oficeri i Policisë Gjyqësore në Prokurorinë e Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Fier se ndaj tij, rreth orës 12.00-12.30 të asaj dite, pranë shinave të trenit në lagjen “8 Shkurti” në Fier, është kryer krimi i marrëdhënieve homoseksuale me dhunë.

2. Referuar shkresës nr. 1404 prot., datë 10.4.2006 të komisariatit të policisë Fier, ky komisariat “*nga burime konfidenciale ka marrë të dhënën se në atë zonë, atë ditë në atë lagje dhe në ato orë është parë të lëvizte një shtetas homoseksual nga qyteti i Lushnjës. Në bazë të verifikimeve është identifikuar kërkuesi, i cili u shoqërua në komisariat si i dyshuar, dhe pas paraqitjes për njohje ai u njoh nga i dëmtuari si autor i kësaj vepre penale*”.

3. Pas paraqitjes për njohje të bërë në datën 27.3.2006, prokurori i çështjes ka urdhëruar ndalimin e kërkuesit, urdhër që është ekzekutuar menjëherë nga oficeri i policisë gjyqësore, në po atë datë në orën 20.00.

4. Në datën 28.3.2006 prokurori ka regjistruar procedimin penal për veprën penale të kryerjes së marrëdhënieve homoseksuale me dhunë me të mitur, parashikuar nga neni 100/2 i Kodit Penal.

5. Një ditë më pas, në datën 29.3.2006, prokurori ka kërkuar vlerësimin e ndalimit dhe të caktimit të masës së sigurisë në gjykatë dhe Gjykata e Rrethit Gjyqësor Fier, me vendimin nr. 77 datë 30.3.2006, mbi bazë të rezultateve të veprimit procedural të paraqitjes për njohje, ka vendosur pranimin e kërkesës së prokurorit duke caktuar si masë sigurimi personal atë të arrestit me burg.

6. Pas kryerjes edhe të një sërë hetimesh paraprake, prokuroria e dërgoi çështjen për gjykim, në përfundim të së cilit gjykatat dhanë vendimet e mëposhtme:

6.1. Gjykata e Rrethit Gjyqësor Fier, me vendimin nr. 261, datë 1.12.2006, ka vendosur deklarimin fajtor të kërkuesit Ilir Velo për veprën penale të kryerjes së marrëdhënieve homoseksuale me dhunë me të mitur, parashikuar nga neni 100/2 i Kodit Penal dhe e ka dënuar me 18 vjet burgim.

6.2. Gjykata e Apelit Vlorë, me vendimin nr. 173, datë 18.5.2007, ka vendosur lënien në fuqi të vendimit nr. 261, datë 1.12.2006 të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Fier.

6.3. Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë, në Dhomën e Këshillimit, me vendimin nr. 588, datë 19.12.2008 ka vendosur mospranimin e rekursit të paraqitur nga kërkuesi ndaj vendimit nr. 173, datë 18.5.2007 të Gjykatës së Apelit Vlorë.

7. Kërkuesi pretendon se vendimet objekt kërkese i kanë cenuar të drejtën themelore për një proces të rregull ligjor për shkak të:

7.1. Cenimit të së drejtës themelore të lirisë dhe sigurisë personale, të sanksionuar në nenet 27-28 të Kushtetutës dhe në nenin 5 të KEDNJ-së, për shkak se është ndaluar në kundërshtim me ligjin;

7.2. Cenimit të së drejtës themelore për t'u deklaruar fajtor mbi bazën e të dhënave të mbledhura në mënyrë të paligjshme, të sanksionuar në nenin 32 të Kushtetutës dhe në nenin 6 të KEDNJ-së. Paraqitja për njohje është bërë në kundërshtim me nenet 6/1, 34, 53, 128, 151/4, 171, 172 , 246/1, 255/1, dhe 256 të Kodit të Procedurës Penale. Shkelja e këtyre dispozitave procedurale penale e bën nga pikëpamja procedurale këtë veprim/akt procedural një akt/veprim absolutisht të pavlefshëm dhe provën e përftuar prej tij një provë të papërdorshme, ndërsa nga pikëpamja kushtetuese një të dhënë të mbledhur në mënyrë të paligjshme.

7.3. Cenimit të së drejtës themelore për t'u prezumuar i pafajshëm, të sanksionuar në nenin 30 të Kushtetutës dhe në nenin 6/2 të KEDNJ-së, si pasojë e cenimit të parimit *in dubio pro reo*, çdo dyshim shkon në favor të të pandehurit dhe barra e provës bie kryesisht mbi organin e akuzës. Pamjaftueshmëria nga ana e gjykatës e shpjegimit dhe analizimit të provave materiale që mbartin një shkallë të lartë objektiviteti, tabulatet telefonike, e që sipas tij provonin vërtetësinë e alibisë së kërkuesit, rrëzimi pa shkaqe të arsyeshme nga ana e gjykatës e kërkesës së mbrojtësit të tij për ekspertim mjeko-ligjor mbi vetë kërkuesin, sugjerojnë në një farë mënyre se gjykata, bazuar në faktin e orientimit seksual të kërkuesit, e ka paragjykuar, qoftë edhe në mënyrë të pavetëdijshme, atë si autor të veprës penale.

7.4. Cenimit të së drejtës themelore të barazisë para ligjit të sanksionuar në nenin 18 të Kushtetutës dhe në nenin 14 të KEDNJ-së, për shkak se kërkuesi është ndaluar, arrestuar, proceduar, gjykuar e më pas dënuar për veprën penale të kryerjes së marrëdhënieve homoseksuale me dhunë me të mitur, jo mbi bazën e vlerësimit të plotë e të gjithanshëm të provave, por nisur nga vlerësime diskriminuese, të bazuara mbi njohuritë për orientimin e tij seksual.

7.5. Cenimit të së drejtës themelore për një proces të rregullt ligjor, të sanksionuar në nenin 42 të Kushtetutës dhe në nenin 6/1 të KEDNJ-së, për shkak se në një kohë kur gjatë procedimit dhe gjykimit kërkuesit i ishin mohuar një sërë të drejtash procedurale e kushtetuese, Kolegji seleksionues i Gjykatës së Lartë ka vendosur, në Dhomë Këshillimi, mospranimin e rekursit çka i ka mohuar kërkuesit të drejtën për një proces të rregullt ligjor. Sipas kërkuesit, ky vendim i Kolegjit të Gjykatës së Lartë, duke mos verifikuar shkaqet e rekursit dhe duke mos arsyetuar shkaqet e mospranimit të tij, vjen në kundërshtim jo vetëm me vetë praktikën gjyqësore të Gjykatës Kushtetuese në këtë drejtim, por edhe me detyrimin e sanksionuar në nenin 142/1 të Kushtetutës se "*vendimet gjyqësore duhet të jenë të arsyetuara*".

8. Subjekti i interesuar, Prokuroria e Përgjithshme, nëpërmjet përfaqësuesit të tij, duke kërkuar rrëzimin e kërkesës, parashtroi këto prapësime:

8.1. Pretendimi se shoqërimi dhe ndalimi i kërkuesit në komisariatin e policisë Fier është i paligjshëm dhe është kryer me qëllim diskriminimi nuk qëndron, sepse të gjithë veprimet e kryera nga policia gjyqësore janë në përmbushje të plotë me kompetencat e saj ligjore.

8.2. Pretendimi se paraqitja për njohje është bërë në kundërshtim me nenet 171-172 të Kodit të Procedurës Penale nuk qëndron. Pretendimi i kërkuesit se, përpara kryerjes së veprimit të paraqitjes për njohje, i është treguar paraprakisht kërkuesi (personi që do paraqitej për njohje), rrëzohet plotësisht nga procesverbali që pasqyron kryerjen e këtij veprimi, veprim që është verifikuar e vlerësuar me vëmendje prej gjykatës së shkallës së parë dhe asaj të apelit, në kuadrin e pretendimeve të kërkuesit, nga ku ka rezultuar se i dëmtuari i mitur e ka njohur kërkuesin si autor të veprës penale në dëm të tij.

8.3. Gjykimi i akuzës së ngritur kundër kërkuesit, si nga gjykata e shkallës së parë, edhe nga gjykata e apelit është bërë në respektim të plotë të dispozitave të Kodit të Procedurës Penale. Të gjitha provat për çështjen janë shqyrtuar e vlerësuar në gjykatë së bashku me pretendimet e ngritura nga kërkuesi, të cilat janë verifikuar dhe vlerësuar në raport me gjithë provat e administruara. Nga materialet e çështjes rezulton se kërkuesi është deklaruar fajtor për akuzën e ngritur kundër tij, fajësi e cila është provuar nga një sërë provash si akti i ekspertimit mjeko-ligjor, procesverbali i këqyrjes së vendit të ngjarjes, procesverbali i paraqitjes për njohje, tabulatet telefonike, deklarimet e të dëmtuarit dhe të dëshmitarëve, prova këto që, në kundërshtim nga sa pretendon kërkuesi, janë marrë në përputhje me normat procedurale, parashikuar nga nenet 149-158 të Kodit të Procedurës Penale.

8.4. Fakti i prirjeve homoseksuale të kërkuesit detyrimisht do të evidentohej shpesh gjatë procesit penal për shkak të veprës penale për të cilin ai është akuzuar gjykuar dhe dënuar, por në asnjë rast ky fakt nuk është vënë në dukje apo përdorur me qëllim diskriminimi. Shkresa që komisariati i policisë Fier i ka dërguar Prokurorisë së Rrethit, të cilën kërkuesi e paraqet si provë, nuk ka asnjë nuancë diskriminimi. Kjo shkresë pasqyron përmbajtjen e një informacioni nga burime konfidenciale që detyrimisht duhet pasqyruar ashtu siç është dhënë nga burimi "*se në atë zonë, atë ditë në atë lagje dhe në ato orë është parë të lëvizte një shtetas homoseksual nga qyteti i Lushnjës*", informacion që ka rezultuar i saktë sepse prirjet homoseksuale të kërkuesit kanë qenë të njohura edhe nga persona të tjerë.

8.5. Pretendimi se vendimi i Kolegjit të Gjykatës së Lartë, në Dhomë Këshillimi, për mospranimin e rekursit i ka cenuar kërkuesit të drejtën themelore për një proces të rregullt ligjor nuk qëndron, sepse bazuar në nenet 432-433 të Kodit të Procedurës Penale, ky vendim është dhënë brenda kufijve të shqyrtimit të çështjes nga kjo Gjykatë. Gjithashtu, ndryshe nga sa pretendon kërkuesi se vendimi i Kolegjit Penal nuk është i arsyetuar, ky vendim ka të shprehur qartë arsyen përse rekursi nuk pranohet dhe bazën ligjore mbi të cilën merret ky vendim.

II

9. Vlerësimi i Gjykatës

9.1. Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë (Gjykata) referuar natyrës së gjykimit kushtetues të kërkesave individuale, rikonfirmon qëndrimin se kontrolli i respektimit të standardeve kushtetuese për një proces të rregullt ligjor, është funksion edhe i gjykatave të zakonshme, për më tepër i Gjykatës së Lartë. Një linjë e tillë lidhur me raportin ndërmjet juridiksionit kushtetues dhe juridiksionit të gjykatave të zakonshme, kur është rasti i shqyrtimit nga ana e Gjykatës Kushtetuese të kërkesave individuale, në bazë të nenit 131/f të Kushtetutës, udhëhiqet nga parimi i subsidiaritetit (komplementaritetit). Një qëndrim i ndryshëm do ta kthente Gjykatën Kushtetuese në një instancë të zakonshme, gjë që nuk është funksioni i saj (*vendimi nr. 4, datë 28.2.2006 i Gjykatës Kushtetuese*).

Në vijim të këtij vlerësimi, Gjykata analizon më poshtë pretendimet e ngritura.

A. Mbi cenimin e të drejtës themelore të lirisë dhe sigurisë personale

10. Gjykata, lidhur me këtë pretendim, thekson se neni 27 i Kushtetutës ka parashikuar në mënyrë shteruese rastet kur kufizohet liria. Në nenin 28/1 të Kushtetutës, parashikohet: "*Kushdo, të cilit i hiqet liria, ka të drejtë të njoftohet … për shkaqet e kësaj mase, si dhe për akuzën që i bëhet. Personit, të cilit i është hequr liria, duhet ...t'i jepet mundësia për realizimin e të drejtave të tij.*". Një nga kushtet për të cilat mund të kufizohet liria e individit është rasti kur ka dyshime të arsyeshme se personi ka kryer një vepër penale ose për të parandaluar kryerjen prej tij të veprës penale ose largimin e tij pas kryerjes së saj. Lejimi i këtij kufizimi tenton të balancojë nevojën për të vepruar kundër veprave penale ndaj pretendimeve të lirisë personale që çdo individ normalisht ka, dhe që duhet të garantohet nëpërmjet

procedurave ligjore.

11. Gjykata, referuar jurisprudencës së saj, çmon se kushtet, kriteret dhe procedurat për caktimin, zbatimin, rivlerësimin, zëvendësimin dhe kontrollin gjyqësor mbi masat e sigurimit, veçanërisht atyre të arrestit, janë drejtpërdrejt të lidhura me respektimin e të drejtave dhe lirive themelore të njeriut, konkretisht me lirinë e personit (*shih vendimin nr. 28, datë 23.6.2011 të Gjykatës Kushtetuese*).

12. E drejta e lirisë së individit dhe kufizimet e saj sanksionohen edhe në nenin 5/1, shkronja "c" të KEDNJ-së, sipas së cilës "*çdokush ka të drejtën e lirisë dhe të sigurisë personale. Askujt nuk mund t'i hiqet liria, me përjashtim të rasteve që vijojnë dhe në përputhje me procedurën e parashikuar me ligj... kur është arrestuar dhe paraburgosur për t'u çuar përpara autoritetit gjyqësor kompetent...*" si dhe paragrafit 4 ku parashikohet se "*çdo person, të cilit i është hequr liria me arrestim …..… ka të drejtë të bëjë ankim në gjykatë me qëllim që kjo e fundit të vendosë, brenda një afati të shkurtër, për ligjshmërinë e burgimit të tij dhe të urdhërojë lirimin, në qoftë se burgimi është i paligjshëm*".

13. GJEDNJ-ja ka theksuar se "…Megjithëse nuk është e nevojshme gjithmonë që procedura sipas nenit 5/4 të KEDNJ-së, të realizohet me të njëjtat garanci si ato të kërkuara sipas nenit 6 për çështje penale ose civile, duhet që kjo procedurë të ketë karakter gjyqësor dhe të sigurojë garancitë e duhura sipas llojit të privimit të lirisë … . Për më shumë duhet të kemi në vëmendje, se neni 5/4 dhe neni 6, pavarësisht lidhjes së tyre, kanë qëllime të ndryshme. Neni 5/4 ka si qëllim mbrojtjen kundër burgimit arbitrar, duke garantuar procedura të shpejta. Në rastet e paraburgimeve, sipas nenit 5/1 (c), shqyrtimi konsiston në faktin nëse ka apo jo një dyshim të arsyeshëm mbi të arrestuarin." (*Reinprecht kundër Austrisë, vendim i datës 15 nëntor 2005*).

14. Gjykata referuar materialeve të dosjes gjyqësore vëren se kërkuesi gjatë gjykimit të zakonshëm ka ngritur pretendimin se pa u formalizuar proceduralisht arrestimi apo ndalimi i tij si dhe pa iu komunikuar akuza apo shkaku i ndalimit, pa iu bërë e njohur asnjë e drejtë, as e drejta për mbrojtje, kërkuesi i është nënshtruar veprimit procedural të "njohjes së personit". Ky pretendim, në vetvete, është i lidhur ngushtë dhe në mënyrë të pazgjidhshme me pozitën juridiko-procedurale penale të kërkuesit deri në momentin që mbi të ka vepruar urdhri i ndalimit i nxjerrë nga prokurori. Gjykata çmon se përcaktimi i kësaj gjendjeje është i rëndësishëm dhe i domosdoshëm për themelësinë e këtij pretendimi, kur për më tepër, referuar shkresës nr. 1404 prot., datë 10.4.2006 të komisariatit të policisë Fier, kërkuesi është shoqëruar në këtë komisariat si i dyshuar për kryerjen e veprës penale të kallëzuar.

15. Për sa më sipër, Gjykata vlerëson se Gjykata e Lartë, bazuar edhe në vendimin unifikues nr. 3 datë 27.9.2002 të Kolegjeve të Bashkuara të Gjykatës së Lartë, duhet të mbante një qëndrim të shprehur lidhur me këtë pretendim, sepse kontrolli i respektimit të standardeve kushtetuese nga gjykatat më të ulëta, është detyrë dhe funksion i kësaj Gjykate.

B. Mbi cenimin e së drejtës për t'u deklaruar fajtor mbi bazën e të dhënave të mbledhura në mënyrë të paligjshme

16. Gjykata në lidhje me këtë aspekt të procesit rikonfirmon jurisprudencën e saj se pranimi dhe vlerësimi i provave si rregull bëhet nga gjykatat e zakonshme, kurse detyra e Gjykatës Kushtetuese është që të sigurojë nëse procesi në tërësinë e tij, përfshirë edhe mënyrën në të cilën është marrë prova, ka qenë i rregullt. Gjykata, në qëndrimet e saj, ka evidentuar në një proces ligjor dallimin që ekziston ndërmjet mënyrës së marrjes së provave dhe vlerësimit të tyre. Ajo është shprehur se vlerësimi i provave mbetet një çështje për t'u trajtuar nga vetë gjykatat e zakonshme dhe nuk përbën objekt kontrolli për Gjykatën Kushtetuese. Kjo e fundit mund dhe duhet të investohet, kur ndaj një procesi gjyqësor ka pretendime për rrugët dhe mënyrat e marrjes së provave, e fiksimit të tyre, por jo për mënyrën e vlerësimit. Kontrolli kushtetues nuk mund të zëvendësojë prerogativat kushtetuese e ligjore të vetë hallkave të sistemit gjyqësor e aq më tepër të vlerësojë bindjen e brendshme të gjykatave për çështje konkrete (*shih vendimet e Gjykatës Kushtetuese nr. 95-2001, nr. 7-2005*).

17. Gjykata në rastin në shqyrtim konstaton se veprimi procedural "i njohjes së personit", i parashikuar nga nenet 171-172 të Kodit të Procedurës Penale, është prova bazë që lidh kërkuesin me veprën penale për të cilën ai akuzohet.

Gjykata bazuar në standardin e vendosur nga GJEDNJ-ja në çështjen Laska dhe Lika kundër Shqipërisë, vlerëson se ligjshmëria e përftimit të të dhënës nëpërmjet këtij veprimi procedural është e

lidhur ngushtë si me respektimin e të drejtës së mbrojtjes ashtu edhe me vetë procedurën e kryerjes së saj.

18. Në rastin në shqyrtim, e drejta e mbrojtjes së kërkuesit në lidhje me veprimin procedural "të njohjes së personit" rrjedh nga përcaktimi i pozitës juridiko-procedurale penale të tij përpara dhe gjatë kryerjes së këtij veprimi procedural. Ndërsa procedura e kryerjes të këtij veprimi duket të jetë konform parashikimeve ligjore të neneve 171-172 të Kodit të Procedurës Penale. Gjykata vëren se kërkuesi, gjatë gjykimit të zakonshëm, ka ngritur pretendimin se veprimi procedural "i njohjes së personit" është kryer si në shkelje të së drejtës së mbrojtjes ashtu edhe të parashikimeve ligjore të neneve 171-172 të Kodit të Procedurës Penale dhe për pasojë ky akt/veprim është absolutisht i pavlefshëm.

Gjykata e Lartë nuk është shprehur për këtë pretendim.

19. Në këto kushte, Gjykata, referuar rolit të Gjykatës së Lartë në kontrollin e respektimit të standardeve kushtetuese për një proces të rregullt ligjor, çmon se ajo duhet të shprehej për qëndrimin e saj lidhur me pretendimin e mësipërm.

C. Mbi cenimin e së drejtës themelore për t'u prezumuar i pafajshëm

20. Gjykata Kushtetuese është shprehur edhe më parë se prezumimi i pafajësisë është një nga elementet përbërëse të procesit të rregullt ligjor. Sipas nenit 30 të Kushtetutës, kushdo quhet i pafajshëm, përderisa nuk i është provuar fajësia me vendim gjyqësor të formës së prerë. Prezumimi i pafajësisë përbëhet nga disa aspekte, njëri prej të cilëve është *in dubio pro reo*, pra çdo dyshim shkon në favor të të pandehurit dhe barra e provës bie kryesisht mbi organin e akuzës. Gjykata e ka interpretuar prezumimin e pafajësisë në kuptimin që gjykatat e zakonshme nuk duhet ta fillojnë procesin me bindjen se i pandehuri ka kryer krimin për të cilin akuzohet, se barra e provës i takon palës akuzuese, se çdo dyshim duhet të shkojë në favor të të pandehurit, se gjykata duhet ta mbështesë vendimin në prova të drejtpërdrejta dhe të tërthorta që duhet të provohen nga akuza (*Shih vendimet e Gjykatës Kushtetuese nr. 9, datë 28.4.2004; nr. 23 datë 23.7.2009*).

21. Prezumimi i pafajësisë është trajtuar gjerësisht edhe nga GJEDNJ-ja (*shih vendimet e GJEDNJ-së Minelli kundër Zvicrës; John Murray kundër Mbretërisë së Bashkuar, 8 shkurt 1996; Telfner kundër Austrisë 20 qershor 2001*), e cila ka theksuar se "prezumimi i pafajësisë është një nga elementet e procesit të rregullt ligjor që parashikohet në nenin 6 par.2 të KEDNJ-së. Ky parim konsiderohet i shkelur nëse një vendim gjyqësor, që i përket një individi të akuzuar penalisht, reflekton një opinion që ai është fajtor, përpara se të jetë provuar fajësia e tij sipas ligjit. Edhe nëse nuk ka ndonjë konkluzion formal, mjafton të ekzistojë një arsyetim i cili lë të kuptohet se gjykata e konsideron të akuzuarin fajtor, si edhe kur barra e provës kalon nga prokurori te mbrojtja.

22. Gjykata vëren se kërkuesi, gjatë gjykimit të zakonshëm, ka ngritur pretendimin e cenimit të së drejtës për t'u prezumuar i pafajshëm. Kërkuesi i është referuar një sërë fakteve hetimore dhe gjyqësore, si kryerjes së veprimit procedural të këqyrjes së vendit të ngjarjes gati 1 (një) muaj pasi kishte ndodhur vepra penale, përdorimit, sipas tij, në arsyetimin e vendimit gjyqësor të gjykatës së shkallës së parë të shprehjeve që sugjerojnë paragjykim, pamjaftueshmërisë së shpjegimit dhe analizimit të provave materiale që mbartin një shkallë të lartë objektiviteti (tabulateve telefonike), rrëzimit pa shkaqe të arsyeshme të kërkesës së mbrojtësit të tij për ekspertim mjeko-ligjor mbi vetë kërkuesin. Këto pretendime nuk janë shqyrtuar nga Gjykata e Lartë.

23. Gjykata vlerëson se edhe mbi këto pretendime të kërkuesit, të cilat përbëjnë aspekte të rëndësishme të procesit të rregullt ligjor, Gjykata e Lartë nuk është shprehur.

D. Mbi cenimin e së drejtës për t'u gjykuar nga një gjykatë e paanshme, si rrjedhojë e shkeljes se parimit të barazisë para ligjit

24. Parimi i barazisë, i parashikuar në nenin 18 të Kushtetutës, kërkon që të gjithë qytetarët të jenë të barabartë përpara ligjit, jo vetëm në të drejtat themelore të parashikuara në Kushtetutë, por edhe në të drejtat e tjera ligjore. Respektimi i parimit të barazisë kërkon, ndër të tjera, mosdiskriminimin e shtetasve dhe grupeve, në kushte të njëjta, pa arsye të përligjura. Ky parim kërkon që të gjitha subjektet të trajtohen në mënyrë të njëjtë, por nuk formulon ndalime që të mund të bëhet trajtim i diferencuar kur individët e grupet nuk ndodhen në kushte të njëjta apo të ngjashme apo kur ka justifikim të arsyeshëm e objektiv, duke vendosur një raport të arsyeshëm dhe përpjesëtimor midis mjeteve të përdorura dhe qëllimit që synohet të arrihet.

25. Në vijim të sa më sipër, Gjykata vlerëson se në gjykimet për cenim të së drejtës për një proces të rregullt ligjor, cenimi i parimit të barazisë në gjykim është i lidhur me të drejtën për t'u gjykuar nga një gjykatë e paanshme. Prandaj Gjykata, pretendimin e kërkuesit për cenim të parimit të barazisë para ligjit, e analizon në këndvështrimin e cenimit të së drejtës për t'u gjykuar nga një gjykatë e paanshme.

26. Gjykata vlerëson se kërkuesi nuk e ka argumentuar këtë pretendim në nivel kushtetues.

27. Në përfundim, Gjykata, referuar natyrës së gjykimit kushtetues të kërkesave individuale, thekson qëndrimin e saj se kontrolli i respektimit të standardeve kushtetuese për një proces të rregullt ligjor, është funksion edhe i gjykatave të zakonshme, e aq më tepër i Gjykatës së Lartë. Prandaj Gjykata e Lartë për pretendimet e ngritura nga kërkuesi duhet të mbante një qëndrim të shprehur lidhur me to, në funksion të rolit të saj në kontrollin dhe respektimin e standardeve kushtetuese nga gjykatat më të ulëta.

28. Për rrjedhojë, Gjykata Kushtetuese vlerëson se vendimi i Kolegjit Penal të Gjykatës së Lartë është rezultat i një procesi të parregullt ligjor dhe si i tillë duhet të shfuqizohet.

PËR KËTO ARSYE,

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, në mbështetje të neneve 72 e vijues të ligjit nr. 8577, datë 10.2.2000 "Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë", me shumicë votash,

VENDOSI:

- Shfuqizimin, si të papajtueshëm me Kushtetutën, të vendimit nr. 588, datë 19.12.2008 të Kolegjit Penal të Gjykatës së Lartë, me shumicë votash (*votuan kundër shfuqizimit të vendimit nr. 588, datë 19.12.2008 të Kolegjit Penal të Gjykatës së Lartë, gjyqtarët Xh.Zaganjori, P.Plloçi, V.Tusha dhe A.Xhoxha*j).

- Dërgimin e çështjes për rishqyrtim në Kolegjin Penal të Gjykatës së Lartë.

- Rrëzimin për kërkimet e tjera, me shumicë votash (*votuan kundër rrëzimit, gjyqtarët B.Dedja, V.Kristo, S.Berberi dhe F.Hoxha*).

- Ky vendim është përfundimtar, i formës së prerë dhe hyn në fuqi ditën e botimit në Fletoren Zyrtare.

Anëtarë: Bashkim Dedja (kryetar), Xhezair Zaganjori, Vladimir Kristo, Sokol Berberi, Vitore Tusha, Petrit Plloçi, Admir Thanza, Altina Xhoxhaj, Fatmir Hoxha.